

اخباری از تظاهرات های اول مه در ایران

- * اول مه در دشت مغان به خون کشیده شد.
- * کارگران کارخانه علاء الدین جاده مخصوص کرج را بستند.
- * در تهران و اهواز هزاران کارگر در دفاع از عدالت، آزادی، حق اعتصاب و بیمه بیکاری شعار دادند.
- * اول مه در شهرهای کردستان

علیرغم کنترل پلیسی شدید از جانب جمهوری اسلامی و خانه های کارگر، کارگران در چندین شهر مراسم های مستقلی برپا کردند و مراسمی خانه کارگر را از کنترل آنها درآوردند.

کارگران کارخانه علاء الدین

صبح روز دوشنبه اول ماه مه (۱۲ اردیبهشت ۷۹) کارگران کارخانه علاء الدین، واقع در کیلومتر ۸ جاده مخصوص کرج، در اعتراض به تعویق پرداخت دستمزدهای خود این جاده را بستند و عبور و مرور را متوقف کردند. یکی از کارگران این کارخانه به خبرنگاران گفت که کارگران این کارخانه از ابتدای سال جاری تا کنون دستمزدی دریافت نداشته اند. اعتراض کارگران علاء الدین تا ظهر همانروز ادامه داشت. طبق گفته مقامات حکومت اسلامی بیش از ۵۰۰ هزار کارگر ماهها است دستمزدی دریافت نکرده اند.

دشت مغان

روز یکشنبه با پیوستن دهقانان منطقه اجیرلو به کارگران پارس آباد تظاهرات بزرگی شروع میشود. کارگران از خانه کارگر و شورای اسلامی تبعیت نمیکنند و خود به سخنرانی علیه جمهوری اسلامی و بی حقوقی های خود می پردازند. دانش آموزان، معلمان و سایر مردم آزاده نیز به آنها می پیوندند. نیروهای انتظامی و اطلاعات از راه میرسند و مردم معترض هم به آنها حمله میکنند. این اعتراضات که از ساعت ۱۰ صبح شروع شده بود با زد و خورد بین مردم و نیروهای انتظامی تا شب ادامه می یابد و سپاه هم وارد عمل میشود. مردم نیروهای سرکوبگر را سنگ باران کرده و با آتش زدن لاستیک مقاومت میکنند. رژیم از شهرهای اطراف نیروی کمکی میآورد. تعدادی از مردم و نیروی سرکوب از جمله موسوی فرمانده نیروی انتظامی زخمی میشوند. نیروهای انتظامی از طریق فیلمبرداری مردم را شناسایی و شبانه به خانه ها میریزند و تعدادی دیگر را دستگیر میکنند. روز دوشنبه نیز به دبیرستان ها هجوم برده و تعدادی از معلم ها را به این بهانه که به دانش آموزان اجازه داده اند از مدرسه خارج شوند، دستگیر میکنند. وضعیت همچنان متشنج است و مردم خواهان آزادی فوری دستگیر شدگان هستند.

اهواز

در راهپیمایی اعلام شده توسط خانه کارگر حدود ۳۰۰ نفر شرکت میکنند. کارگران، یکی از عناصر خانه کارگر را که در اذیت و آزار کارگران دست داشته است از صف راهپیمایی بیرون می اندازند. کارگران از دادن شعارهای خانه کارگر در دفاع از خامنه ای و خاتمی خودداری میکنند و به شعار دادن علیه مجلس، شورای نگهبان و بازار و نیز شعارهایی علیه استثمار و بیکاری و در دفاع از بیمه بیکاری، امنیت شغلی، آزادی اعتصاب و تشکل و سایر مطالبات خود میپردازند. با رادیکال شدن شعارها نزدیک به دوهزار نفر از کارگران و جوانان معترض به صف تظاهرکنندگان میپیوندند.

تهران

در راهپیمایی که توسط خانه کارگر سازمان داده میشود بین ۵۰۰۰ تا ۶۰۰۰ نفر شرکت میکنند. در مقابل سازمان تامین اجتماعی همینکه نماینده خانه کارگر شروع به سخنرانی میکند کارگران شروع به شعار دادن میکنند. کارگران از شعارهای خانه کارگر در حمایت از ولایت فقیه خودداری میکنند و علیرغم کنترل شدید نیروهای سرکوبگر و نیز انتظامات خانه کارگر، کارگران شروع میکنند به شعار دادن در دفاع از عدالت، آزادی و حق اعتصاب. خانه کارگر مسیر خیلی کوتاهی را انتخاب کرده بود تا زمان مراسم را هرچه بیشتر کوتاه کنند که کارگران فرصت ابراز وجود مستقل نیابند. بلافاصله بعد از ختم مراسم نمایندگان خانه کارگر از کارگران میخواهند با اتوبوسهایی که از قبل آماده کرده بودند محل را ترک کنند. در این هنگام تعدادی از دانشجویان دانشگاه صنعتی به کارگران می پیوندند. کارگران با نزدیک شدن دانشجویان شعار میدهند کارگر دانشجو اتحاد اتحاد. و سپس تا مدتی بعد از خاتمه مراسم در جمعهای کوچکتر به بحث حول مسائل مختلف میپردازند. یکی از شعارهای خانه کارگر اخراج کارگران خارجی بود که در جمعهای کوچکتر کارگران علیه آن صحبت میشود.

شهرهای کردستان، اطلاعیه کمیته کردستان حزب در مورد مراسمی اول مه در شهرهای کردستان ضمیمه است.

حزب کمونیست کارگری ایران

۱۴ اردیبهشت ۱۳۷۹

۳ مه ۲۰۰۰